

Byla C-209/23

Prašymo priimti prejudicinį sprendimą santrauka pagal Teisingumo Teismo procedūros reglamento 98 straipsnio 1 dalį

Gavimo data:

2023 m. kovo 31 d.

Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas:

Landgericht Mainz (Vokietija)

Nutarties dėl prašymo priimti prejudicinį sprendimą priėmimo data:

2023 m. kovo 30 d.

Ieškovai:

FT

RRC Sports GmbH

Atsakovė:

Fédération Internationale de Football Association (FIFA)

Pagrindinės bylos dalykas

Reikalavimai nutraukti veiksmus dėl to, kad FIFA nustatytais bendrosiomis sąlygomis, kuriomis žaidėjų agentai gali žaidėjams ir asociacijoms siūlyti ir teikti tarpininkavimo žaidėjams paslaugas ir gauti atlygį už jas, pažeidžiamas SESV 101 straipsnyje įtvirtintas draudimas sudaryti kartelius, SESV 102 straipsnyje įtvirtintas draudimas piktnaudžiauti dominuojančia padėtimi, SESV 56 straipsnyje užtikrinama laisvė teikti paslaugas ir (iš dalies) Bendrojo duomenų apsaugos reglamento (toliau – BDAR) nuostatos

Prašymo priimti prejudicinį sprendimą dalykas ir teisinis pagrindas

Dalykas: tarpininkavimo žaidėjams reglamentavimo, kokiį taiko FIFA, suderinamumas su SESV 101, 102 ir 56 straipsniais ir BDAR 6 straipsniu

Teisinis pagrindas: SESV 267 straipsnis

Prejudicinis klausimas

Ar Sutarties dėl Europos Sąjungos veikimo (toliau – SESV) 101 straipsnis (draudimas sudaryti kartelius), 102 straipsnis (draudimas piktnaudžiauti dominuojančia padėtimi) ir 56 straipsnis (laisvė teikti paslaugas) ir Bendrojo duomenų apsaugos reglamento 6 straipsnis turi būti aiškinami taip, kad pagal juos draudžiamos taisyklės, kurias nustatė pasaulinė sporto organizacija (šiuo atveju – FIFA), kuriai priklauso 211 nacionalinių atitinkamos sporto šakos (šiuo atveju – futbolo) asociacijų ir kurios nustatytos taisyklės dėl to bet kuriuo atveju privalomos didelei daliai nacionalinėse atitinkamos sporto šakos profesionalų lygose veikiančių subjektų (šiuo atveju – asociacijų (taip pat kapitalo bendrovės struktūros futbolo klubų), žaidėjų (kurie yra asociacijos nariai) ir žaidėjų agentų), kai nustatytų taisyklių turinys yra toks:

1) draudžiama nustatyti arba mokėti žaidėjų agentams atlygį, viršijantį procentine išraiška pagal žaidėjo perkėlimo sumą arba jo metinį atlyginimą apskaičiuotą viršutinę ribą,

kaip nustatyta *FIFA Football Agent Regulations* (FIFA futbolo agentų reglamentas, toliau – FFAR) 15 straipsnio 2 dalyje;

2) draudžiama, kad pagal tarpininkavimo žaidėjams sutartį mokėtiną atlygį žaidėjo agento sutarties šaliai sumokėtų tretieji asmenys,

kaip nustatyta FFAR 14 straipsnio 2 ir 3 dalyse;

3) draudžiama, kad tokiais atvejais, kai žaidėjų agentas dirba priimančiajai asociacijai ir žaidėjui, asociacija už žaidėjų agento paslaugas sumokėtų daugiau kaip 50 % viso žaidėjo ir asociacijos mokėtino atlygio,

kaip nustatyta FFAR 14 straipsnio 10 dalyje;

4) žaidėjų agento licencija, kuri yra tarpininkavimo žaidėjams paslaugų teikimo sąlyga, suteikiama tik jei kandidatas sutinka, kad jam būtų taikomos pasaulinės sporto organizacijos vidaus taisyklės (šiuo atveju – FFAR, FIFA nuostatai, FIFA drausmės kodeksas, FIFA etikos kodeksas, FIFA žaidėjų statuso ir perkėlimo reglamentas ir valdymo organų nuostatai, taisyklės, potvarkiai ir sprendimai), taip pat šios organizacijos jurisdikcija ir konfederacijų bei narių asociacijų jurisdikcija,

kaip nustatyta FFAR 4 straipsnio 2 dalyje, 16 straipsnio 2 dalies b punkte ir 20 straipsnyje, siejamuose su FIFA nuostatų 8 straipsnio 3 dalimi, 57 straipsnio 1 dalimi, 58 straipsnio 1 ir 2 dalimis, FIFA drausmės kodekso 5 straipsnio a punkte, 49 straipsnyje ir 53 straipsnio 3 dalyje ir FIFA etikos kodekso 4 straipsnio 2 dalyje ir 82 straipsnio 1 dalyje;

5) nustatomos žaidėjų agento licencijos išdavimo sąlygos, pagal kurias tokiu atveju, kai buvo priimtas apkaltinamasis nuosprendis arba taikos susitarimas baudžiamojoje byloje arba institucija ar sporto organizacija ne trumpesniam kaip

dvejų metų laikotarpiui suspendavo asmenį, sustabdė jo turimo leidimo galiojimą ar jį panaikino arba nustatė kitokią asmens diskvalifikavimo priemonę, visiškai nebegalima išduoti licencijos, nenumatant galimybės ją išduoti kada nors vėliau,

kaip nustatyta FFAR 5 straipsnio 1 dalies a punkto ii ir iii papunkčiuose;

6) žaidėjų agentams draudžiama sudarius žaidėjo perkėlimo susitarimą ir (arba) darbo sutartį teikti tarpininkavimo žaidėjams paslaugas arba kitas paslaugas:

a) perduodančiajai ir priimančiajai asociacijoms,

a) perduodančiajai asociacijai ir žaidėjui,

c) visoms dalyvaujančioms šalims (perduodančiajai asociacijai, priimančiajai asociacijai ir žaidėjui) ir gauti iš jų atlygį,

kaip nustatyta FFAR 12 straipsnio 8 ir 9 dalyse;

6a) žaidėjų agentams draudžiama sudarius žaidėjo perkėlimo susitarimą ir (arba) darbo sutartį kartu su susijusiu žaidėjų agentu teikti tarpininkavimo žaidėjams paslaugas arba kitas paslaugas:

a) perduodančiajai ir priimančiajai asociacijoms,

a) perduodančiajai asociacijai ir žaidėjui,

c) visoms dalyvaujančioms šalims (perduodančiajai asociacijai, priimančiajai asociacijai ir žaidėjui) ir gauti iš jų atlygį,

kai sąvoka „susijęs žaidėjų agentas“ apima bendradarbiavimą pagal FFAR pateiktą sąvokos *Connected Football Agent* apibrėžtį (FFAR [ketvirta] apibrėžtis, p. 6),

kaip nustatyta FFAR 12 straipsnio 10 dalyje, siejamoje su sąvoka *Connected Football Agent* (FFAR [ketvirta] apibrėžtis, p. 6);

7) žaidėjų agentams draudžiama užmegzti kontaktą arba sudaryti tarpininkavimo sutartį su asociacija, žaidėju, pasaulinės sporto organizacijos narių asociacija ar vadinamąją *Single Entity League* (vieno subjekto lyga) valdančiu juridiniu asmeniu, kurie gali samdyti žaidėjų agentus ir yra sudarę išimtinę sutartį su kitu žaidėjų agentu,

kaip nustatyta FFAR 16 straipsnio 1 dalies b ir c punktuose;

8) visų žaidėjų agentų vardai ir pavardės ir išsami informacija apie juos, klientų, kuriems jie atstovauja, vardai ir pavardės, tarpininkavimo žaidėjams paslaugos pagal konkrečius užsakovus ir (arba) išsami informacija apie sandorius, kuriuose dalyvauja žaidėjų agentai, įskaitant žaidėjų agentams mokėtino atlygio sumą, turi būti nurodoma pasaulinės sporto organizacijos platformoje, kad ši

informacija būtų iš dalies prieinama kitoms asociacijoms, žaidėjams ir žaidėjų agentams,

kaip nustatyta FFAR 19 straipsnyje;

9) draudžiama atlygį už tarpininkavimo žaidėjams paslaugas nustatyti kitaip nei tik pagal žaidėjo atlyginimą arba perkėlimo sumą,

kaip nustatyta FFAR 15 straipsnio 1 dalyje,

10) preziumuojama, kad kitos paslaugos, kurias žaidėjų agentas arba su juo susijęs žaidėjų agentas suteikė per 24 mėnesius iki arba po tarpininkavimo žaidėjams paslaugos suteikimo klientui, kuris yra susijęs su sandoriu, dėl kurio buvo suteiktos tarpininkavimo žaidėjams paslaugos, yra tarpininkavimo žaidėjams paslaugų dalis ir, jei ši prezumpcija nepaneigiama, atlygis už kitas paslaugas laikomas atlygio už tarpininkavimo žaidėjams paslaugas dalimi,

kaip nustatyta FFAR 15 straipsnio 3 ir 4 dalyse;

11) procentine išraiška apskaičiuotino atlygio žaidėjų agentui dydis turi būti nustatomas tik pagal faktiškai žaidėjui sumokėtą atlyginimą,

kaip nustatyta FFAR 14 straipsnio 7 ir 12 dalyse;

12) žaidėjų agentai privalo pasaulinei sporto organizacijai pateikti šią informaciją:

a) per 14 dienų nuo susitarimo sudarymo: informaciją apie bet kokį su klientu sudarytą susitarimą, kuris nėra atstovavimo susitarimas, įskaitant susitarimus dėl kitų paslaugų, bet jais neapsiribojant, ir platformoje reikalaujamą informaciją,

b) per 14 dienų nuo atlygio sumokėjimo: platformoje reikalaujamą informaciją,

c) per 14 dienų nuo atlygio pagal bet kokį su klientu sudarytą susitarimą, kuris nėra atstovavimo susitarimas, sumokėjimo: platformoje reikalaujamą informaciją,

d) per 14 dienų nuo sutarties sudarymo: informaciją apie bet kokią žaidėjų agentų tarpusavio sutartį arba kitokį susitarimą dėl bendradarbiavimo teikiant bet kokias paslaugas arba dalijantis pajamas ar pelną už bet kokią jų suteiktą tarpininkavimo žaidėjams paslaugų dalį,

e) jei žaidėjų agentai sandorius vykdo naudodamiesi agentūros paslaugomis, per 14 dienų nuo pirmo sandorio dalyvaujant agentūrai: žaidėjų agentų, kurie sandorius vykdo naudodamiesi tos pačios agentūros paslaugomis, skaičių ir visų susijusių asmenų vardus ir pavardes,

kaip nustatyta FFAR 16 straipsnio 2 dalies j punkto ii–v papunkčiuose ir k punkto ii papunktyje;

13) asociacijoms draudžiama už tarpininkavimą dėl žaidėjo perkėlimo į priimančiąją asociaciją su žaidėjų agentais susitarti dėl tokio atlygio ar atlygio dalių arba mokėti jiems tokį atlygį ar atlygio dalis, kurių apskaičiavimo pagrindas priklausytų (ir) nuo būsimų kompensacijų už perkėlimą, kurias asociacija gautų už tolesnį žaidėjo perkėlimą,

kaip nustatyta FIFA žaidėjų statuso ir perkėlimo reglamento (FIFA RSTP) 18ter straipsnio 1 dalies pirmoje alternatyvoje ir FFAR 16 straipsnio 3 dalies e punkte?

Nurodytos Sąjungos teisės nuostatos

SESV 101, 102 ir 56 straipsniai, BDAR 6 straipsnis

Nurodytos nacionalinės teisės nuostatos

Gesetz gegen Wettbewerbsbeschränkungen (Kovos su konkurencijos apribojimu įstatymas, GWB) 1, 19 ir 33 straipsniai

Bürgerliches Gesetzbuch (Civilinis kodeksas, BGB) 823 ir 1004 straipsniai

Nurodytos FIFA taisyklės

FIFA Football Agents Regulations (FIFA futbolo agentų reglamentas, FFAR)

Apibrėžtys, 4, 5, 12, 14, 15, 16, 19 ir 20 straipsniai

Regulations on the Status and Transfer of Players (FIFA žaidėjų statuso ir perkėlimo reglamentas, FIFA RSTP)

18ter straipsnis

FIFA darbo su agentais reglamentas

7 straipsnis

2021 m. FIFA nuostatai

8, 14, 57 ir 58 straipsniai

2019 m. FIFA drausmės kodeksas

5, 49 ir 53 straipsniai

2020 m. FIFA etikos kodeksas

4 ir 82 straipsniai

Trumpas faktinių aplinkybių ir proceso pagrindinėje byloje aprašymas

Ieškovas yra žaidėjų agentas ir žaidėjų agentų asociacijos *The Football Forum* pirmininko pavaduotojas. Ieškovė yra ribotos atsakomybės bendrovė (*GmbH*, registruota buveinė Frankentalyje), ji taip pat veikia kaip žaidėjų agentė ir yra preliminariai registruota *Deutscher Fußball-Bund* (DFB), Vokietijos nacionalinėje futbolo asociacijoje, kuri yra atsakovės narė. Ieškovas yra ieškovės vadovas, jis – kaip pats nurodė – taip pat registruotas kaip žaidėjų agentas Prancūzijoje ir Anglijoje.

Atsakovė yra ne pelno asociacija, turinti teisinį subjektiškumą pagal Šveicarijos teisę, jos registruota buveinė yra Ciuriche, Šveicarijoje. Atsakovė yra visame pasaulyje veikianti pagrindinė futbolo federacija, jos narės yra 211 nacionalinių asociacijų visame pasaulyje, taip pat DFB. Atsakovės narių asociacijos pagal atsakovės nuostatų (toliau – FIFA nuostatai) 11 straipsnio 4 dalį savo įstatuose turi įsipareigoti laikytis atsakovės taisyklių ir pripažinti jos sprendimus (taip pat žr. FIFA nuostatų 14 straipsnį).

Atsakovė turi įvairių valdymo organų ir komisijų. Jos taryba yra strateginis ir priežiūros organas ir pagal FIFA nuostatų 34 straipsnio 11 punktą priima bendruosius reglamentus ir kodeksus.

Atsakovės taryba 2022 m. gruodžio 16 d. posėdyje priėmė ir 2023 m. sausio 6 d. paskelbė *FIFA Football Agent Regulations* (FIFA futbolo agentų reglamentas).

Šiuo reglamentu iš naujo sureguliuotos bendrosios sąlygos, kuriomis žaidėjų agentai gali žaidėjams ir asociacijoms siūlyti ir teikti tarpininkavimo žaidėjams paslaugas ir už jas gauti atlygį.

FFAR 1–10 ir 22–27 straipsniai įsigaliojo 2023 m. sausio 9 d. (žr. FFAR 28 straipsnio 1 dalies a punktą). Visos kitos nuostatos pagal FFAR 28 straipsnio 1 dalies b punktą įsigalios 2023 m. spalio 1 d.

Pagal vieną dar prieš FFAR priėmimą galiojusią taisyklę asociacijoms draudžiama žaidėjų agento honorarą sieti su būsimomis žaidėjo perkėlimo kompensacijomis (FIFA RSTP 18ter straipsnio 1 dalis ir FIFA darbo su agentais reglamento 7 straipsnio 4 dalis).

Ieškovai šioje byloje Vokietijos teisme reiškia reikalavimus nutraukti veiksmus dėl šios taisyklės ir dėl dalies FFAR taisyklių tiek, kiek nurodyta prejudiciniame klausime. Jų manymu, skundžiamomis taisyklėmis pažeidžiamas SESV 101 straipsnyje įtvirtintas draudimas sudaryti kartelius, SESV 102 straipsnyje įtvirtintas draudimas piktnaudžiauti dominuojančia padėtimi, SESV 56 straipsnyje užtikrinama laisvė teikti paslaugas ir (iš dalies) BDAR nuostatos. Todėl ieškovai prašo uždrausti atsakovei taikyti šias taisykles.

Atsakovė laikosi nuomonės, kad jos taisyklės yra teisėtos.

I.

Sprendimas šioje byloje priklauso nuo to, ar pagal SESV 101, 102 ir 56 straipsnius ir BDAR 6 straipsnį draudžiamos byloje nagrinėjamos ir prejudiciniame klausime nurodytos taisyklės.

Pagal Vokietijos nacionalinę teisę, esant tokiam pažeidimui, ieškovai turėtų teisę reikšti reikalavimą nutraukti veiksmus pagal Kovos su konkurencijos apribojimu įstatymo (toliau – GWB) 33 straipsnio 1 ir 2 dalis, siejamas su GWB 1 ir 19 straipsniais ir SESV 101 ir 102 straipsniais, ar Civilinio kodekso (toliau – BGB) 1004 straipsnio 1 dalies antrą sakinį, analogiškai siejamą su BGB 823 straipsnio 2 dalimi, SESV 56, 101 ir 102 straipsniais ir BDAR 6 straipsniu, taigi ieškinys būtų pagrįstas ir turėtų būti tenkinamas. Priešingu atveju ieškinys būtų nepagrįstas ir turėtų būti netenkinamas.

II.

1. Dėl SESV 101 ir 102 straipsnių

a) Teismo kolegijos manymu, byloje nagrinėjamos taisyklės turėtų patekti į SESV 101 ir 102 straipsnių taikymo sritį.

Atsakovė laikosi nuomonės, kad žaidėjų agentų pagrindinė ekonominė veikla yra tiesiogiai susijusi su sporto varžybomis, todėl nepatenka į SESV 101 ir 102 straipsnių taikymo sritį. Pirmiausia ši veikla susijusi su komandų sudėtimi, tęstinumu ir sportiniu pajėgumu, bet taip pat su sirgalių ir žiūrovų ryšio su asociacijomis ir jų žaidėjais išlaikymu. Todėl žaidėjų agentų veikla daro įtaką sąžiningų sporto varžybų užtikrinimui, sportininkų pajėgumui ir sveikatai. Už šios veiklos reguliavimą yra atsakinga atsakovė, kaip tarptautinė federacija, todėl šiuo tikslu ji gali remtis visų pirma SESV 165 straipsniu, kuriame pabrėžiamas ypatingas socialinis sporto srities pobūdis. Tam atsakovė, jos manymu, turi tam tikrą analizavimo ir vertinimo diskreciją. Atsakovės teigimu, reikia atsižvelgti į tai, kad kitos pasaulinės reguliavimo institucijos nėra ir ji turi pasaulio ir tarptautinių lygmenimis rasti sprendimus, kurie turi būti įtraukiami į atitinkamas nacionalines teisės sistemas.

Vis dėlto, teismo kolegijos nuomone, atsižvelgiant į Europos Sąjungos Bendrojo Teismo (toliau – Bendrasis Teismas) jurisprudenciją, suformuotą byloje T-193/02 (2005 m. sausio 26 d. Sprendimas *Piau*), veikiau reikėtų preziumuoti, kad tarpininkavimo žaidėjams veikla yra ekonominė veikla, kurios dalykas yra paslaugų teikimas ir kuri nėra specifinio sporto pobūdžio. Remiantis šia jurisprudencija tikriausiai taip pat galima preziumuoti, kad atsakovė yra įmonių asociacija, kaip tai suprantama pagal šias nuostatas, o byloje nagrinėjamos taisyklės turi būti suprantamos kaip įmonių asociacijos sprendimas pagal SESV 101 straipsnį. Bendrasis Teismas tame sprendime taip pat preziumavo, kad atsakovė žaidėjų agentų paslaugų rinkoje užima dominuojančią padėtį, kaip tai suprantama pagal SESV 102 straipsnį. Žaidėjai neretai perkeliama iš vienos valstybės į kitą ir žaidėjų agento veikla – kaip ir ieškovų šioje byloje –

neapsiriboja žaidėjų perkėlimu valstybės narės nacionalinėje profesionalų lygoje, todėl byloje nagrinėjamos taisyklės turi poveikį ir valstybių narių tarpusavio prekybai.

b)

Byloje nagrinėjamos taisyklės tikriausiai iš esmės reiškia ir konkurencijos apribojimą, kaip tai suprantama pagal SESV 101 straipsnį, nes, kalbant apie konkurencijos parametą (šiuo atveju pirmiausia – kainą ir pateikimo rinkai sąlygas), jomis apribojama atitinkamų subjektų (žaidėjų agentų, žaidėjų ir asociacijų) ekonominės plėtros laisvė.

Vis dėlto, remiantis Teisingumo Teismo byloje C-519/04 P suformuota jurisprudencija (2006 m. liepos 18 d. Sprendimas *Meca-Medina ir Majcen*, *EuZW*, 2006, 593), nebūtinai kiekvienam įmonių asociacijos sprendimui, kuriuo apribojama atitinkamų subjektų veiksmų laisvė, taikomas SESV 101 straipsnyje įtvirtintas konkurencijos draudimas. Priešingai, reikia atsižvelgti į bendrą kontekstą, kuriame buvo priimtas nagrinėjamas sprendimas, arba į jo poveikį ir visų pirma tikslus. Reikia išnagrinėti, ar atitinkamų subjektų ekonominių veiksmų laisvės apribojimais, susijusiais su byloje nagrinėjamomis taisyklėmis, siekiama teisėto tikslo, ar jie yra būtini šiam tikslui pasiekti ir jam proporcingi (vadinamasis trijų pakopų testas).

Visgi Teisingumo Teismas šiuo klausimu nepateikė aiškios nuomonės dėl to, ar šio trijų pakopų testo tikrinimo kriterijus *a priori* apribotas grynai sporto pobūdžio taisyklėmis, tiesiogiai susijusiomis su sporto varžybomis (kaip, pavyzdžiui, nuostatos dėl dopingo Sprendime *Meca-Medina ir Majcen*), ar taikytinas ir kitoms sporto organizacijos priimtoms taisyklėms. Atsakovė, be kita ko, teigia, kad atskirti grynai sporto pobūdžio taisykles ir kitas taisykles apskritai neįmanoma, nes ir ekonominę sąsają turinčios taisyklės – kaip šioje byloje nagrinėjamos taisyklės dėl žaidėjų agentų veiklos ar atlygio jiems – turi įtakos sporto varžyboms dėl to, kad jomis bent jau netiesiogiai daromas poveikis asociacijų personalo sudėčiai.

Jei trijų pakopų testas būtų *a priori* apribotas grynai sporto pobūdžio taisyklėmis, jo taikyti šioje byloje tikriausiai nebūtų galima. Tokiu atveju greičiausiai reikėtų patvirtinti, kad SESV 101 straipsnis pažeidžiamas. Visų pirma, teismo kolegijos nuomone, – nebent Teisingumo Teismas taikytų kitokį vertinimą – nematyti, kad šioje byloje būtų tenkinamos SESV 101 straipsnio 3 dalyje nustatytos griežtos sąlygos.

Priešingu atveju reikėtų patikrinti, ar byloje nagrinėjamos taisyklės atitinka trijų pakopų testo reikalavimus.

Teisingumo Teismas Sprendime *Meca-Medina ir Majcen* nepateikė nuomonės ir dėl to, ar trijų pakopų testas taip pat taikytinas nustatant piktnaudžiavimo veikos sudėtį pagal konkurencijos teisę remiantis SESV 102 straipsniu. Europos Komisija ir *Bundeskartellamt* (Federalinė konkurencijos tarnyba) preizumuoja, kad taip.

Jurisprudencijoje ir teisinėje literatūroje kartelių tema vokiečių kalba į šį klausimą, kiek matyti, atsakoma taip pat daugiausia teigiamai. Visgi privalomo sprendimo šiuo klausimu Teisingumo Teismas dar nėra priėmęs.

c)

Tiek, kiek atsakymas į klausimą, ar šioje byloje nagrinėjamos taisyklėmis pažeidžiamas draudimas sudaryti kartelius, priklauso nuo proporcingumo tyrimo pagal trijų pakopų testą, neaišku jau tai, ar atsakovės nurodyti tikslai, kurių, kaip ji tvirtina, siekiama byloje nagrinėjamos taisyklėmis, šiuo atveju laikytini teisėtais tikslais.

Atsakovė nurodo šiuos bendrus tikslus:

- užtikrinti futbolo, sporto varžybų ir žaidėjų perkėlimo rinkos integralumą, kuriam kyla pavojus dėl problemų ir netinkamų tendencijų žaidėjų perkėlimo ir žaidėjų agentų rinkoje (visų pirma dėl žaidėjų agentų honorarų atsiejimo nuo jų suteiktų paslaugų kokybės, akivaizdžios disproporcijos tarp šių honorarų ir mokymo kompensacijų bei solidarumo įmokų, skaidrumo trūkumo, sutarčių stabilumo sumažėjimo, piktnaudžiaujamojo pobūdžio, ekscesinio ir neetiško elgesio, interesų konflikto);
- užtikrinti sutarčių stabilumą;
- skatinti solidarumą tarp aukščiausio lygio ir mėgėjų futbolo;
- išlaikyti sporto balansą;
- nustatyti ir pagerinti profesinius ir etinius būtinuosius standartus, taikomus žaidėjų agentų veiklai;
- užtikrinti paslaugų, kurias žaidėjų agentai teikia savo užsakovams, kokybę;
- apriboti interesų konfliktus, siekiant apsaugoti klientus nuo neetiško elgesio;
- padidinti finansinį ir administracinį skaidrumą;
- apsaugoti žaidėjus, kuriems dažnai trūksta patirties, susijusios su futbolo žaidėjų perkėlimo sistema, arba informacijos apie ją;
- panaikinti piktnaudžiaujamojo ir spekuliacinio pobūdžio bei neproporcingą praktiką;
- užtikrinti sporto varžybų tvarkingumą, visų pirma užkertant kelią komandų varžymosi pajėgumo keitimui per varžybas.

Šie tikslai tik iš dalies susiję su sporto varžybų, kaip tokių, funkcionavimu. Todėl pirmiausia kyla klausimas, ar atliekant trijų pakopų testą tokius tikslus apskritai galima pasitelkti kaip teisėtus tikslus, kurių siekiama sporto organizacijos

nustatyta taisykle, ar šių tikslų įgyvendinimas turi būti paliekamas nacionaliniam teisės aktų leidėjui. Sprendime *Meca-Medina ir Majcen* Teisingumo Teismas nepateikė aiškios nuomonės klausimu, ar atliekant trijų pakopų testą teisėtai gali būti laikomi tik tokie tikslai, kurie tiesiogiai susiję su sporto varžybų funkcionavimu, ar galima pasitelkti ir kitus teisėtai laikytinus tikslus.

Be to, abejotina, ar byloje nagrinėjamos taisyklės būtinos atsakovės konkrečiai nurodytiems tikslams pasiekti, kaip to reikalaujama pagal trijų pakopų testą. Taigi kyla klausimas (Teisingumo Teismas į jį taip pat dar nėra atsakęs), kokią vertinimo ar veikimo diskreciją šiais aspektais turi atsakovė.

- 1) Procentinis žaidėjų agentų atlygio apribojimas (*service fee* riba) (prejudicinio klausimo 1 punktą)

Atsakovė šiuo klausimu teigia, kad, be kita ko, dėl dabartinės atlygio mokėjimo praktikos žaidėjų perkėlimo rinkoje atsiranda daugybė problemų ir netinkamų tendencijų, visų pirma – pavojus sutarčių stabilumui, interesų konfliktai, bendras skaidrumo trūkumas, kaip tik susijęs su žaidėjų agentų honorarais, piktnaudžiaujamojo pobūdžio ir ekscesinis elgesys ir pavojus solidarumui futbole dėl spekuliacijų ir vien pelno siekimo.

Vienintelis atsakovės šiuo klausimu nurodytas aspektas, kuris galėtų būti tiesiogiai susijęs su sporto varžybų funkcionavimu, yra sutarčių stabilumas. Taip yra dėl to, kad komandos sudėties stabilumas gali turėti tiesioginį poveikį jos sportiniam pajėgumui.

Atsakovė pateikia argumentą, kad didesnis atlygis žaidėjų agentui sukuria didesnę paskatą siekti žaidėjo perkėlimo (kuris sporto aspektais gali būti visai nereikalingas). Apribojus atlygį, ši paskata sumažinama ir kartu užtikrinamas sutarčių stabilumas. Ieškovai argumentuoja priešingai – atlygio apribojimas lemia kaip tik tai, kad žaidėjų agentas, norėdamas uždirbti tam tikrą atlygio sumą, turi pasiekti, kad būtų perkeltas didesnis skaičius žaidėjų, taigi atsakovės nustatyta taisyklė turi priešingą, nei siekiama, poveikį sutarčių stabilumui. Todėl kyla klausimas, ar ši taisyklė apskritai laikytina tinkama sutarčių stabilumo tikslui pasiekti, o jei taip, ar ji tam yra būtina ir proporcinga.

Kalbant apie kitus tikslus, jų tiesioginės sąsajos su sporto varžybų funkcionavimu nėra, taigi – kaip nurodyta pirmiau – kyla klausimas, ar juos apskritai galima laikyti teisėtai tikslais taikant trijų pakopų testą. Jei į šį klausimą būtų atsakyta teigiamai, toliau reikėtų išnagrinėti, ar taisyklė yra būtina atitinkamam tikslui pasiekti ir jam proporcinga.

Dėl tikslo sumažinti interesų konfliktų atsakovė teigia, jog nesant byloje nagrinėjamos taisyklės kiltų pavojus, kad žaidėjų agentas veikiau bandytų išsiderėti kuo didesnę atlygį sau, o ne kuo didesnę atlyginimą perkeliama žaidėjui. Atlygio apribojimas iki tam tikros procentinės išsiderėto atlyginimo žaidėjui dalies atrodo visai tinkamas minėtam tikslui pasiekti, kai agentą samdo žaidėjas. Vis dėlto pagal nagrinėjamą taisyklę numatyta, kad atlygis iki tam tikros

procentinės žaidėjo atlyginimo dalies apribojamas ir tokiu atveju, kai agentą samdo priimančioji asociacija, nors jos interesas tikriausiai yra kaip tik kuo mažesnis atlyginimas žaidėjui. Todėl, teismo kolegijos manymu, abejonių kyla jau dėl to, ar taikant dabartinės formos taisyklę iš tikrųjų įmanoma išvengti interesų konfliktų. Šiaip ar taip, taisyklės būtinumą ir proporcingumą reikia patikrinti neatsižvelgiant į tai.

Kaip žaidėjų agento atlygio apribojimas iki tam tikros procentinės žaidėjo atlyginimo arba perkėlimo sumos dalies gali padidinti skaidrumą, teismo kolegijos manymu, nepaaiškėja. Atsakovė šiuo klausimu teigia, kad užsakovai žino apie tokį bendrą apribojimą ir tai skatina skaidrumą. Vis dėlto ir be bendro apribojimo atitinkami užsakovai (kurie galiausiai yra žaidėjų agento sutarties šalis, su kuria buvo sudarytas susitarimas dėl atlygio) tikriausiai žino, dėl kokio atlygio buvo susitarta su žaidėjų agentu, todėl teismo kolegija atsakovės argumentų nesupranta.

Taip pat neaišku, kaip byloje nagrinėjama taisykle dėl atlygio galima užkirsti kelią atsakovės minėtam piktnaudžiaujamojo pobūdžio ir ekscesiniam žaidėjų agentų elgesiui ar jį apriboti (kaip pavyzdys nurodomi korupcijos ir mokesčių slėpimo atvejai, taip pat atvejai, kai pasinaudojama žaidėjų nepatyrimu).

Atsakovė šiuo klausimu taip pat nurodo *hidden information* problemą (žaidėjų agentai apskritai žino daugiau perkėlimui reikšmingos informacijos, pavyzdžiui, susijusios su bendrosiomis rinkos sąlygomis, atlyginimo lūkesčiais, žaidėjo verte rinkoje ir priimančiosios asociacijos nusistatytomis finansinėmis ribomis, ir gali ją pasinaudoti žaidėjų nenaudai), *hold up* problemą (perkėlimas galimas tik tam tikrais laikotarpiais, todėl žaidėjų agentai gali pasinaudoti šia aplinkybe, kai laikas labai svarbus, siekdami susitarti dėl didesnio atlygio sau) ir *gate keeper* problemą (labai paklausių žaidėjų agentai pasinaudoja savo stipria padėtimi kaip tam tikra prasme neišvengiami tarpininkai rinkoje tam, kad išsireikalautų daug didesnę atlygį). Teismo kolegijos manymu, planuojamas žaidėjų agento atlygio apribojimas iki tam tikros procentinės žaidėjo atlyginimo arba perkėlimo sumos dalies su nurodytomis problemomis susijęs bet kuriuo atveju tik netiesiogiai, todėl kyla klausimas, ar jis laikytinas tinkamu minėtoms problemoms spręsti. Kad ir kaip būtų, dar kyla būtinumo ir proporcingumo klausimas.

Pavojaus solidarumui futbole dėl „spekuliacijų ir vien pelno siekimo“ aspektas, žvelgiant į šią visumą, teismo kolegijai atrodo pernelyg nekonkretus, kad jį būtų galima laikyti teisėtu tikslu taikant trijų pakopų testą. Atsakovė šiuo klausimu kitoje vietoje nurodo, kad žaidėjų agentų atlygis buvo atsietas nuo mokymo kompensacijų ir solidarumo įmokų. Vis dėlto ir čia teismo kolegijai neaišku, kaip planuojamas žaidėjų agento atlygio apribojimas iki tam tikros procentinės žaidėjo atlyginimo dalies gali padėti spręsti šią problemą. Tam veikiausiai reikėtų atlygį tiesiogiai susieti su mokymo kompensacijomis ir solidarumo įmokomis (o ne su atitinkamu žaidėjo atlyginimu).

2) *Client pays* taisyklė (prejudicinio klausimo 2 punktą)

Client pays taisykle, atsakovės teigimu, pirmiausia siekiama išvengti interesų konfliktų. Tai kyla iš dabar akivaizdžiai taikomos praktikos, kad, nors žaidėjų agentą samdo (taip pat) žaidėjas, visą atlygį žaidėjų agentui sumoka priimančioji asociacija. Be to, atsakovė ir šiuo aspektu nurodo pirmiau apibūdintą *hidden information* problemą ir tvirtina, kad užsakovai didesnę dėmesį skiria atlygio jiems dirbantiems žaidėjų agentams klausimui ir nori prisidėti jį nustatant, jei galiausiai jie patys faktiškai ir turi sumokėti tą atlygį.

Vėlgi pirmiausia kyla klausimas, ar šie aspektai apskritai gali būti teisėtas tikslas taikant trijų pakopų testą, nes tiesioginės sąsajos su sporto varžybų funkcionavimu nėra.

Kiek konkrečiai nustatytų interesų konfliktų anksčiau dėl to kilo, iš šalių argumentų nematyti, nenurodyta ir jokių su tuo susijusių surinktų duomenų ar kitų tyrimų. Teismo kolegijos manymu, iš esmės atrodo įmanoma, kad esant tokiai situacijai, kai atlygį žaidėjų agentui moka ne žaidėjas, kaip jo užsakovas, o priimančioji asociacija, žaidėjų agento pusėje gali kilti interesų konfliktų (žaidėjo, kuris yra užsakovas, nenaudai), nes žaidėjo ir priimančiosios asociacijos interesai, žinoma, nevienodi. Vis dėlto kaip atsvarą šiam galimam interesų konfliktui žaidėjas turi gana didelį pranašumą – jis nemoka atlygio žaidėjų agentui, kurį šiaip turėtų mokėti. Kilus abejonių, žaidėjo požiūriu šis pranašumas turėtų nusverti galimo interesų konflikto žaidėjų agento pusėje pavojų. Todėl ieškovai taip pat teigia, kad atsakovei rūpi visai ne išvengti interesų konfliktų, nenaudingų žaidėjams, o veikiau sumažinti finansinę naštą asociacijoms.

3) 50 % mokėjimo taisyklė (prejudicinio klausimo 3 punktas)

Atsakovė tvirtina, kad ši taisyklė iš esmės taip pat grindžiama ta pačia idėja kaip *client pays* taisyklė – siekiant išvengti interesų konfliktų, atlygį žaidėjų agentui turi mokėti tas, kas jį pasamdė.

Todėl pirmiausia galima nurodyti pirmiau pateiktus argumentus dėl 2 punkto.

Vis dėlto kyla dar vienas klausimas – kodėl 50 % riba taikoma tik tai atlygio daliai, kurią turi mokėti priimančioji asociacija, o ne ir tai, kurią turi mokėti žaidėjas.

4) Sutikimo taisyklė (prejudicinio klausimo 4 punktas)

Atsakovė remiasi tuo, kad sutikimas laikytis FFAR ir kitų FFAR 4 straipsnio 2 dalyje nustatytų taisyklių yra tiesiogiai susijęs ir suderinamas su FFAR ir futbolo žaidėjų perkėlimo sistemos tikslais – užtikrinti futbolo, sporto varžybų ir žaidėjų perkėlimo sistemos integralumą. Sutikimo taisykle visų pirma prisidedama prie profesinių ir etinių būtinųjų standartų nustatymo ir pagerinimo, taigi taip užtikrinama ir pagerinama tarpininkavimo žaidėjams paslaugų teikimo kokybė pasauliniu lygmeniu. Ši taisyklė yra sąlyga tam, kad būtų visapusiškai taikomas ir įgyvendinamas FFAR, vykdoma jo taikymo priežiūra ir skiriamos sankcijos už pažeidimus.

Atsakovės teigimu, žaidėjų agentų sutikimas, kad jiems būtų taikoma atsakovės ir Sporto arbitražo teismo (CAS) jurisdikcija, atsižvelgiant į tai, kad turi būti laikomasi FFAR, tiriami jo pažeidimai ir už juos skiriamos sankcijos, yra neišvengiama, bet kokių atvejų tinkama ir tikslinga žaidėjų agentų licencijavimo reikalavimo (pakartotinio) nustatymo pasekmė. Atsakovė taip pat nurodo, kad pagal FFAR 20 straipsnio 1 dalį žaidėjų agentai ir jų užsakovai gali savarankiškai susitarti dėl kitokio konfliktų sprendimo mechanizmo, taigi taip pat – dėl nacionalinių teismų jurisdikcijos.

Tai, kad byloje nagrinėjamos FFAR nustatytos taisyklės – jei pasirodys esančios teisėtos – žaidėjų agentų atžvilgiu turi būti ir įgyvendinamos, yra akivaizdu. Todėl taikant trijų pakopų testą lemiamos reikšmės tikriausiai turi tai, ar sutikimas, kad turi būti taikomos atsakovės taisyklės ir jurisdikcija, laikytinas būtinu šiam tikslui pasiekti ir jam proporcingu.

Tai patvirtina aplinkybė, kad taisyklės turi būti taikomos visame pasaulyje ir sutikimo taisykle užtikrinama visame pasaulyje vienoda teisės sistema ir sukuriamą pagrindinę sprendimų priėmimo instanciją. Vis dėlto tam, kad būtų tenkinami trijų pakopų testo reikalavimai, dar tikriausiai reikia, kad siekiant veiksmingo FFAR įgyvendinimo tikrai būtų būtinas sutikimas, kad būtų taikomos visos minėtos taisyklės, ir kad atsakovės ir jos konfederacijų jurisdikcijoje būtų laikomasi būtinųjų proceso teisės standartų, kurie turi būti užtikrinami Europos teisės požiūriu.

5) Žaidėjų agentų licencijavimo sąlygos (prejudicinio klausimo 5 punktą)

Kaip nurodė atsakovė, šia taisykle siekiama didinti žaidėjų agentų profesionalumą ir gerinti jų veiklos kokybę. Jos teigimu, atsižvelgiant į didelę žaidėjų agentų įtaką žaidėjų perkėlimo rinkoje ir dėl to atsirandantį reikšmingą poveikį žaidėjų agentų užsakovams, visų pirma ekonominiu ar finansiniu aspektu, siekiant apsaugoti užsakovus (visų pirma jaunus, nepatyrusius sportininkus), taisyklėse numatyti mastu iš žaidėjų agentų veiklos turi būti eliminuojami tie kandidatai, kurie atitinka jose nurodytus kriterijus.

Kaip nurodyta pirmiau, dėl galimo žaidėjų agento veiklos poveikio komandos stabilumui ir sudėčiai yra sąsaja su sporto varžybų funkcionavimu. Taigi dėl to, kad atsakovė žaidėjų agentų veiklą sieja su tam tikromis kvalifikacijomis ar tam tikrų sąlygų įvykdymu, teismo kolegijos manymu, priekaištų iš esmės neturėtų būti reiškiami. Vis dėlto abejonių kyla dėl to, kiek atsakovės nurodyti reikalavimai tam yra konkrečiai būtini.

6) Keleriopo atlygio draudimas (prejudicinio klausimo 6 ir 6a punktai)

Atsakovė vėlgi nurodo interesų konfliktų išvengimo aspektą. Todėl šiuo klausimu galima remtis argumentais dėl 2 punkto.

Be to, papildomai reikėtų išnagrinėti, ar sąvoka „susijęs žaidėjų agentas“ apribota tiek, kiek tai yra būtina.

7) Kontaktų užmezgimo taisyklė (prejudicinio klausimo 7 punktą)

Atsakovė šią taisyklę iš esmės grindžia sutarčių stabilumo principu.

Šioje vietoje pirmiausia turbūt kyla klausimas, ar tam reikia „papildomai“ apsidrausti pasitelkiant FFAR, ar laikytinos pakankamomis sutartyje numatytos sankcijų galimybės, kuriomis galima pasinaudoti jau su kitu žaidėjų agentu sudarytos išimtinės tarpininkavimo sutarties pažeidimo atveju.

8) Skaidrumo taisyklė (prejudicinio klausimo 8 punktą)

Ši taisyklė nukreipta į atsakovės manymu, šiuo metu nepakankamą skaidrumą ir aiškumą kalbant apie žaidėjų agentų paslaugas.

Atsakovės teigimu, informacija bus skelbiama diferencijuotai pagal teisėtus duomenų tvarkymo tikslus trimis skirtingais kanalais, prieinamais skirtingoms gavėjų grupėms, o ne, kaip mano ieškovai, plačiai visuomenei visame pasaulyje. Kalbant apie žaidėjų agentų honorarus, bus teikiami tik apibendrinti skaičiai. Į duomenų apsaugos reikalavimus bus atsižvelgiama rimtai, FFAR įgyvendinimą prižiūrės atsakovės duomenų apsaugos skyrius. Informacijos atskleidimas atitinkamais kanalais bus valdomas „tiksliai suderinus atitinkamų suinteresuotųjų asmenų ir atsakovės interesus“. FIFA interneto svetainėje bus skelbiamas tik vadinamasis *Football Agent Directory* (Futbolo agentų katalogas), o visa kita informacija – tik platformoje arba *FIFA Legal Hub* (FIFA teisinis centras), kurie prieinami tik ribotai gavėjų grupei.

Šioje vietoje vėlgi pirmiausia kyla klausimas, ar didesnis skaidrumas, nesant tiesioginės sąsajos su sporto varžybų funkcionavimu, apskritai gali būti laikomas šiuo atveju teisėtu tikslu.

Be to, tam, kad konkurenciją ribojančią priemonę būtų galima pateisinti didesniu skaidrumu, jis turėtų būti ne tikslas savaime, o būtinas kitam teisėtam tikslui pasiekti ar užtikrinti. Todėl turėtų būti svarbu tai, ar atsakovės atitinkamai nurodyti duomenų tvarkymo tikslai yra teisėtas tikslas taikant trijų pakopų testą ir ar atskiros informacijos skelbimas atitinkamam adresatų ratui būtinas šiam tikslui pasiekti ir yra jam proporcingas.

Teismo kolegijos nuomone, problema kyla visų pirma dėl to, kad nagrinėjamoje FFAR 19 straipsnio nuostatoje, kiek matyti iš jos formuluotės, tik numatyta, kad joje nurodytą informaciją atskleidžia atsakovė, o tai, kad atskleidžiama informacija turėtų būti diferencijuojama pagal gavėjų grupes ar tvarkymo tikslus arba kad turėtų būti derinami suinteresuotųjų asmenų interesai, kaip teigia atsakovė, šios taisyklės formuluotėje nėra pagrindžiama. Tai reiškia, kad, taisyklę aiškinant objektyviai, kraštutiniu atveju netgi tikriausiai leidžiama joje nurodytą informaciją atskleisti be apribojimų.

9) *Service fee* riba (prejudicinio klausimo 9 punktą)

Atsakovė teigia, kad ši taisyklė tėra žaidėjų agentų atlygio apribojimo (*service fee* riba, žr. prejudicinio klausimo 1 punktą) taisyklę papildanti nuostata, ja nenustatoma jokios konkrečios atlygio formos. Vis dėlto, tiek atsižvelgiant į taisyklės formuluotę, tiek į jos vietą visoje sistemoje (FFAR 15 straipsnio 1 dalis), kyla klausimas, ar taip yra. Teismo kolegijos manymu, tokios formos taisyklė, kokios ji yra dabar, objektyviai turi būti aiškinama taip, kaip ją aiškina ieškovai ir kaip nurodyta prejudicinio klausimo 9 punkte.

Tikslų, kuriais būtų galima pateisinti dabartinio turinio taisyklę, atsakovė nenurodė. Todėl dabartinės formos taisyklė – jei Teisingumo Teismas nepateiks kitokio vertinimo – tikriausiai pažeidžia SESV 101 straipsnio 1 dalį.

10) FFAR 15 straipsnio 3 ir 4 dalyse įtvirtinta prezumpcijos taisyklė (prejudicinio klausimo 10 punktą)

Kaip nurodė atsakovė, šia taisykle siekiama užkirsti kelią *service fee* ribos apėjimui. Visų pirma ja siekiama užkirsti kelią tam, kad žaidėjų agentas (taikant *service fee* ribą ribojamo dydžio) atlygį už tarpininkavimo paslaugą deklaruotų kaip (neribojamo dydžio) atlygį už kitą paslaugą ir taip apeitų *service fee* ribą. Reikia atsižvelgti į tai, kad žaidėjų agentai ir šiaip gali gauti pajamų (kurių dydis neribojamas) už kitas paslaugas, jei jos buvo faktiškai suteiktos.

Tam, kad ši taisyklė būtų teisėta, pirmiausia turi būti teisėta *service fee* riba. Vis dėlto net jei ir taip, atrodo neaišku, ar numatytoji prezumpcijos taisyklė (t. y. su tuo susijęs faktų pateikimo ir įrodinėjimo pareigos perkėlimas) būtina šiam tikslui veiksmingai įgyvendinti ir yra jam proporcinga.

11) Žaidėjų agentų honoraro apskaičiavimo pagrindas – tik faktiškai sumokėtas atlyginimas, FFAR 14 straipsnio 7 ir 12 dalys (prejudicinio klausimo 11 punktą)

Ši taisyklė tėra *service fee* ribos taisyklę (prejudicinio klausimo 1 punktą) papildanti nuostata.

Jei *service fee* riba yra teisėta, neturėtų kilti abejonių dėl to, kad ji turi būti nustatoma tik pagal faktiškai žaidėjui sumokėtą atlyginimą, nebent Teisingumo Teismas pateiktų kitokį vertinimą.

12) Informacijos atskleidimo prievolės (prejudicinio klausimo 12 punktą)

Atsakovės tvirtinimu, šios taisyklės paskirtis – prižiūrėti, kaip laikomasi žaidėjų agentams taikomų taisyklių, visų pirma FFAR. Taigi tam, kad taisyklė būtų teisėta, pirmiausia turi būti teisėtas FFAR (visų pirma byloje nagrinėjamos atlygio nustatymo taisyklės). Taip pat turėtų būti svarbu, ar tam, kad būtų tenkinami šių taisyklių reikalavimai, tikrai turi būti atskleidžiama FFAR 16 straipsnio 2 dalies j punkto ii–v papunkčiuose ir k punkto ii papunktyje nurodyta informacija. Šiuo

metu, bent jau atsižvelgiant į atsakovei suteiktą plačią diskreciją, tai atrodo įmanoma, nes atsakovė konkrečiai nenurodė, kokios FFAR nuostatos laikymąsi siekiama užtikrinti atskleidžiant įvairią informaciją, be to, taisyklėje numatyta, kad turi būti atskleidžiama „platformoje reikalaujama informacija“, o kokia – nepatikslinama. „Platforma“ FFAR apibrėžiama kaip „FIFA valdoma skaitmeninė platforma, kurioje turi būti vykdomos licencijavimo, ginčų sprendimo, tęstinio profesinio tobulėjimo [anglų k. *continuing professional development*, CPD] procedūros ir teikiamos ataskaitos“. Kokios informacijos platformoje reikalaujama, iš taisyklių visiškai neaišku. Tiek, kiek atsakovė ir šioje vietoje nurodo, kad informacija bus atskleidžiama diferencijuotai ir ribotai gavėjų grupei, galima nurodyti argumentus dėl 8 punkto.

13) Taisyklės dėl atsižvelgimo į tolesnio perkėlimo pajamas (prejudicinio klausimo 13 punktas)

Atsakovės teigimu, šia taisykle siekiama užtikrinti sutarčių stabilumą ir asociacijų turimą žaidėjų perkėlimo autonomiją, kiek tai susiję su jų vykdoma žaidėjų perkėlimo politika.

Galiausiai čia kyla panašūs klausimai kaip dėl *service fee* ribos. Ir šiuo atveju turėtų būti svarbu, ar tai, kad žaidėjų agentas gauna pajamų iš žaidėjo tolesnio perkėlimo, jam sukuria paskatą siekti, kad būtų atlikti kiti, galbūt nereikalingi, žaidėjų perkėlimai, ir, jei taip, ar draudimas būtinas tikslui – užtikrinti sąžiningoms sporto varžyboms reikalingą sutarčių stabilumą – pasiekti ir yra jam proporcingas.

2. Dėl SESV 56 straipsnio

Žaidėjų agentų veikla – kaip nurodyta pirmiau – yra ekonominė veikla ir išeina už valstybės narės sienų, todėl patenka į laisvės teikti paslaugas pagal SESV 56 straipsnį taikymo sritį. Šis straipsnis taikomas ne tik dėl institucijų veiksmų, bet ir dėl kitokio pobūdžio nuostatų, kuriomis kolektyviai reguliuojamas paslaugų teikimas, kaip antai dėl sporto organizacijų nuostatų (šiuo klausimu taip pat žr. nurodytą Teisingumo Teismo jurisprudenciją Sprendime *Meca-Medina ir Majcen*). Byloje nagrinėjamos taisyklėmis neabejotinai apribojamas, kitaip tariant, reglamentuojamas, žaidėjų agentų paslaugų teikimas, todėl atsakant į klausimą, ar pažeista laisvė teikti paslaugas pagal SESV 56 straipsnį, svarbu, ar apribojimai pateisinami. Taip būtų, jei jie būtų skirti privalomajam bendrojo intereso pagrindui apsaugoti ar įgyvendinti ir būtų tam tinkami, reikalingi ir proporcingi. Todėl kyla panaši problema, kaip taikant pirmiau minėtą trijų pakopų testą pagal Teisingumo Teismo jurisprudenciją, suformuotą Sprendime *Meca-Medina ir Majcen*, kai nėra tikrai aišku, ar privalomasis bendrojo intereso pagrindas, kuriuo siekiama pateisinti laisvės teikti paslaugas pagal SESV 56 straipsnį apribojimą, neišvengiamai prilygintinas teisėtam interesui, kaip jis suprantamas taikant trijų pakopų testą.

3. Dėl BDAR 6 straipsnio

FFAR 16 straipsnio 2 dalies j punkto ii–v papunkčiuose ir k punkto ii papunktyje ir 19 straipsnyje numatytas asmens duomenų saugojimas ir tvarkymas būtų pateisinami pagal BDAR 6 straipsnį taip pat tik tuomet, jei būtų preziumuotinas teisėtas atsakovės interesas. Taigi ir čia lemiamą reikšmę turi tai, ar duomenų saugojimu ir tvarkymu siekiama teisėto tikslo, tai yra jie būtini šiam tikslui pasiekti ir jam proporcingi, kai vėlgi kyla klausimas, ar teisėtas interesas, kaip jis suprantamas pagal BDAR 6 straipsnio 1 dalį, neišvengiamai prilygintinas teisėtam interesui, kaip jis suprantamas taikant trijų pakopų testą. Su galimais BDAR pažeidimais susijusios tik prejudicinio klausimo 8 ir 12 punktuose nurodytos taisyklės.

III.

Teismo kolegija pagal SESV 267 straipsnio pirmos pastraipos a punktą ir antrą pastraipą *ex officio* pateikė Teisingumo Teismui nutarties rezoliucinėje dalyje nurodytą prejudicinį klausimą ir sustabdė bylos nagrinėjimą, kol bus baigta prejudicinio sprendimo priėmimo procedūra.

Tai yra tinkama, nes tik Teisingumo Teismas privaloma forma gali nuspręsti, ar buvo pažeisti SESV 101, 102 ir 56 straipsniai ir BDAR 6 straipsnis.

Byloje nagrinėjamos FFAR taisyklės turėtų būti taikomos visame pasaulyje, todėl kur kas tikslingiau, kad ginčas būtų išspręstas remiantis viršvalstybinio teismo, kaip antai Teisingumo Teismo, sprendimu, o ne nacionalinio pirmosios instancijos teismo sprendimu.

Prejudicinis klausimas, priešingai, nei nurodė manantys ieškovai, susijęs su Sąjungos teisės aiškinimu, o ne su jos taikymu konkrečiu atveju. Visų pirma šiuo atžvilgiu nėra skirtumo, ar klausimas kyla dėl konkrečios valstybėje priimto įstatymo normos ar sporto organizacijos nuostatų atitikties Sąjungos teisei.

Taip pat nematyti, kad valstybių narių teismai šiais klausimais turėtų vertinimo ar veikimo diskreciją, kurios negalėtų tikrinti Teisingumo Teismas. Priešingai, kai – kaip šiuo atveju – yra aiškios reikiamos faktinės aplinkybės, Teisingumo Teismas gali pats visapusiškai išnagrinėti ir įvertinti proporcingumo klausimą, kitaip tariant, klausimą, koku mastu atsakovė veikia neviršydama galimai turimos vertinimo ar veikimo diskrecijos.